

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.453/2013/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Tombácz Tamás által képviselt felperesnek - a dr. Tímár Tamás ügyvéd által képviselt I. r., II. r., a dr. Eszik Zsuzsanna ügyvéd által képviselt III. r. és IV. r. alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2013. április 3. napján kelt 6.G.40.098/2012/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 117 500 Ft (egyszáztizenhétezer-ötszáz), továbbá a III. és IV. r. alperesek, mint egyetemleges jogosultak részére 117 500 (egyszáztizenhétezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 376 000(háromszázhetvenhatezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket a felperes köteles megfizetni az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes, mint adós és az I. r. alperes, mint hitelező között 2009. január 25. napján kelt kölcsönszerződés tartalma szerint az I. r. alperes 2008. február 27. napján 600 000 Ft, 2008. április 26. napján 1 650 000 Ft, 2008. november 10. napján 1 450 000 Ft, míg 2009. január 19.napján 1 000 000 Ft, összesen 4 700 000 Ft kölcsönt nyújtott a felperesnek 2009. február 28-i visszafizetési határidővel. Az okirat szerint a felek ügyleti kamatot nem kötöttek ki, míg a késedelmi kamatot a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékben határozták meg. A szerződő felek a kölcsön visszafizetésének biztosítékául jelzálogjogot és vételi jogot alapítottak az I. r. alperes javára a felperes kizárólagos tulajdonát képező **(település neve, garázsingatlanok hrsz.-a, címe)** szám alatti két garázsingatlanra azzal, hogy a vételárát a kölcsönnel megegyező összegben határozták meg. A visszafizetési határidő eredménytelen elteltére tekintettel az I. r. alperes élt vételi jogával, jognyilatkozata alapján tulajdonjoga 2009. április 3. napjával bejegyzésre került az ingatlan-nyilvántartásba.

Az I. r. alperes a 2010. október 5. napján kelt adásvételi szerződéssel egyenként 1 500 000 Ft vételár ellenében a garázsok tulajdonjogát átruházta a II. r. alperesre, akinek tulajdonjoga 2010. október 29. napján nyert bejegyzést az ingatlan tulajdoni lapjára. A II. r. alperes a garázsokat 2011. február 3. napján továbbértékesítette a III. és IV. r. alperesek részére a fentivel azonos eladási árért, nevezettek tulajdonjoga 2011. február 7-én került bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba.

Időközben a Szegedi Törvényszék a 2011. december 14. napján kelt 8.Fpk.06-00-000562. számú végzésével megállapította a felperes fizetéseképtelenségét és elrendelte a cég felszámolását.

A felperes módosított keresetében kérte a perbeli ingatlanokat érintően tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartásba történő visszajegyzését az alperesek tulajdonjogának egyidejű törlése mellett eredeti állapot helyreállítása jogcímén. Keresete jogalapjaként a közte és az I. r. alperes között 2009. január 25. napján létrejött kölcsön- és opciós szerződés érvénytelenségét jelölte meg. Állította, hogy a kölcsönadásra ténylegesen nem került sor, így a vételi jog gyakorlásának eredményeként a felperesi cég vagyona csökkent, a szerződéssel az adós szándéka a hitelezők kijátszására irányult. Ennek megfelelően a szerződés érvénytelenségét elsődlegesen a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjára alapította azzal, hogy a Cstv. 40. § (3) bekezdése alapján az I. r. alperes rosszhiszeműségét vélelmezni kell, miután az I. r. alperes a felperes egyik tagjának, **(személy 1.neve)-nak** az édesanyja. Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a kölcsönszerződés a Ptk. 207. § (6) bekezdése alapján annak színleltége okán semmis. A III. és a IV. r. alperesekkel szemben az Inyvtv. 62. § (1) bekezdés a) pontja szerinti törlési keresetként érvényesítette tulajdoni igényét.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. r. alperes vitatta, hogy a szerződés bármely okból érvénytelen lenne. Állította, hogy az a felek tényleges akaratát tartalmazza, a kölcsönösszeg átadása a felperes részére megtörtént, így - a kölcsön visszafizetésének hiányára tekintettel - jogszerűen gyakorolta vételi jogát. Kiemelte, hogy a szerződéskötés időpontjában a felperes nem állt felszámolás alatt, fizetéseképtelen helyzetével számolni nem kellett, neki erről nem volt tudomása.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. r. alperesnek 230 000 Ft, a III. és IV. r. alpereseknek ugyancsak 230 000 Ft perköltséget, az állam javára pedig 282 000 Ft eljárási illetéket. Határozatának indokolásából kitűnően elsődlegesen a Ptk. 207. § (6) bekezdésére alapított semmisségi okot vizsgálta. E körben súlyozottan értékelte az I. r. alperes, illetve **(személy 1. neve)** nyilatkozatait, ezek alapján egyértelműen nyomon követhetőnek ítélte a szerződéskötéshez vezető folyamatot, a szerződéskötés körülményeit. Rámutatott, az I. r. alperes igazolta, hogy a kölcsön folyósításának időszakában megfelelő, ingatlan eladásából származó megtakarítással rendelkezett, azt részletekben biztosította a felperes részére. Életszerűnek tekintette, hogy a kölcsön biztosítékeként a szerződő felek fedezetül

kötötték le a kölcsönösszeggel arányos értéket képviselő garázsingatlanokat. Mindezek alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy a felek a valós szerződéskötési akaratukat foglalták okiratba, így a szerződés nem tekinthető színleltnek.

Megállapította, hogy a felszámoló a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott határidőn belül támadta meg a perbeli kölcsönszerződést, az erre irányuló keresetét ugyanis a felszámolás közzétételétől (2012. január 13.) számított 90 napon belül előterjesztette, ezért azt érdemben vizsgálta. A Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában részletezett konjunktív feltételeket azonban nem ítélte fennállónak. Tényként rögzítette, a kölcsönszerződés alapján a felperes a kölcsön összegét nem fizette vissza, így az I. r. alperes vételi jogát jogszerűen gyakorolhatta, ami azonban nem eredményezte a felperes vagyonának csökkentését, miután a kölcsön összegét a felperes ügyvezetője bizonyítottan átvette, és a biztosíték a kölcsön összegével egyenértékű volt. Nem találta bizonyítottnak azt sem, hogy a jogügylet a hitelezők kijátszására irányult, a felperes elleni felszámolási eljárás megindítására ugyanis a szerződéskötést követő két év elteltével került sor, az ügyletkötés idején pedig a felperes fizetéseképtelen helyzete még nem állt fenn.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak megváltoztatása, keresetének helyt adó döntés meghozatala iránt. Változatlanul fenntartotta, hogy a kölcsön- és az opciós szerződés a Cstv. 40. § a) pontja, valamint a Ptk. 207. § (6) bekezdése értelmében érvénytelen. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként kérte az eredeti állapot helyreállítása címén az Inytv. 62. § (1) bekezdése alapján a II., III. és IV. r. alperesek tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartásból való törlését, a felperes tulajdonjogának egyidejű visszajegyzését. Másodlagos fellebbezése az ítélet hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítására irányult. Kiemelte, elsődleges kereseti kérelmét a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjára alapította, míg a szerződés színleltségére csak másodlagosan hivatkozott, erre figyelemmel az elsőfokú bíróságnak a szerződés érvénytelenségét e sorrend alapulvételével kellett volna vizsgálnia. Megítélése szerint a Cstv. hivatkozott rendelkezésében részletezett feltételek teljesültek. Egyrészt ugyanis a jogügylet az adós vagyonának csökkenését eredményezte, miután a két garázsingatlan a cég egyetlen, a hitelezői követelések fedezetéül szolgáló vagyona volt, ugyanakkor az I. r. alperestől kölcsönt nem kapott, így a szerződéssel vagyonát elvesztette. Másrészt **(személy 2. neve)** és a felszámolóbiztos, **(felszámolóbiztos neve)** előadása igazolta, hogy az opciós jog gyakorlásának időpontjában a felperesi cég már jelentős tartozásokkal rendelkezett, ami bizonyítja, hogy a szerződés a hitelezők kijátszását szolgálta. Végül álláspontja szerint a harmadik feltétel is megvalósult, miután az I. r. alperes a felperesi ügyvezető, **(személy 2. neve)** volt élettársának, **(személy 1.neve)-nak** az édesanyja, így a Cstv. 40. § (3) bekezdése alapján vélelmezni kell a rosszhiszeműségét, azaz hogy tudott arról, a jogügylet az adós vagyonának csökkentését eredményezi, illetve a hitelezők kijátszását célozza. Hangsúlyozta, hogy a rosszhiszeműség vélelmét az I. r. alperes nem döntötte meg. Megítélése szerint életszerű **(személy 2. neve)** tanúvallomása, nevezetesen, hogy a kölcsönszerződés azt a célt szolgálta, hogy így legalizálják a korábban a cég részére folyósított tagi kölcsönöket, és egyúttal próbálják a cég

egyetlen vagyonát megmenteni

- 4 -

egy esetleges felszámolási eljárás esetére. Kiemelte, az I. r. alperes nyilatkozatai több ponton ellentmondanak **(személy 2. neve)** előadásának, emellett önmagukban is ellentmondásosak, az I. r. alperes ugyanis különbözőképpen nyilatkozott arról, hogy mennyi pénzt tartott otthon, ugyanakkor az általa csatolt bizonyítékok nem támasztják alá, hogy a kölcsönszerződésben feltüntetett részteljesítések időpontjához kapcsolódóan saját bankszámlájáról pénzt vett fel. Véleménye szerint életszerűtlen, hogy amennyiben a kölcsön folyósítása részletekben történt, úgy azt esetenként nem foglalták írásba a felek, és aggályos a kölcsönszerződés kelte, valamint a kölcsön lejártának ideje közötti, mindössze egy hónapos időtartam is. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, a garázsingatlanok továbbértékesítése milyen körülmények között történt, holott **(személy 2. neve)** tanúvallomásából megállapíthatóan nevezettnek ekkor romlott meg végleg a kapcsolata volt élettársával, aki a közöttük létrejött megállapodást bosszúból rúgta fel. Hangsúlyozta, **(személy 2. neve)**nak nem fűződik érdeke ahhoz, hogy a garázsingatlanok a felperes vagyonába visszakerüljenek, így tanúvallomása elfogulatlan nyilatkozatként értékelhető.

Az I., III. és IV. r. alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Az I. r. alperes hangsúlyozta, az elsőfokú eljárásban nem tett ellentmondásos tényelőadást a megtakarításai őrzését illetően, azt ugyanis részben a bankszámláján, részben pedig a fiánál tartotta, ekként bocsátotta azt a lánya rendelkezésére. **(személy 1. neve)** tanúvallomása mindenben megerősítette személyes előadását, ami az egyéb bizonyítékokkal is egybevág, nem indokolja az elsőfokú döntés megváltoztatását önmagában az a körülmény, hogy a felperes az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységével nem ért egyet.

A III. és IV. r. alperes ellenkérelmükben hangsúlyozták, a perben elsőként a semmisségi okot, majd a megtámadási okot kellett a bíróságnak vizsgálnia, így az elsőfokú eljárás során jogszabálysértés e tekintetben nem történt. A felperes nem bizonyította, hogy a szerződés színlelt volt, a kölcsönösszeg átadása ténylegesen megtörtént, az elsőfokú bíróság az ezt alátámasztó bizonyítékokat helyesen mérlegelte. Kiemelték, **(személy 2. neve)** nem elfogulatlan tanú, a garázsokat ugyanis jelenleg is birtokban tartja, így érdeke fűződik a per mikénti elbírálásához. Álláspontjuk szerint az I. r. alperes igazolta, hogy a kölcsön nyújtásához megfelelő vagyona volt, a felperesi cég főkönyvi kivonata viszont nem támasztja alá a **(személy 2. neve)** és a felperes által állított tagi kölcsönöket. Érvelésük szerint a szerződés Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontján alapuló megtámadásához szükséges feltételek fennállása nem nyert igazolást, a felszámolóbiztos is csupán arra nyilatkozott, hogy a kft-nek voltak tartozásai a kölcsönszerződés megkötése időpontjában, de azt nem állította, hogy a cég vagyoni helyzete felszámolással fenyegetett. Állították, hogy a rosszhiszeműség vétele a perben megdőlt, az I. r. alperes nem ismerte és nem is

ismerhette a kft. anyagi helyzetét.

A fellebbezés **alaptalan**.

Pf.II.20.453/2013/4. szám

- 5 -

Alaptalanul kifogásolta fellebbezésében a felperes, hogy az elsőfokú bíróság a keresetben hivatkozott érvénytelenségi okokat nem azok általa megjelölt sorrendjében vizsgálta. Az érvénytelenségi perekben felmerülő egyes eljárásjogi kérdésekről szóló 2/2010. (VI.25.) PK vélemény 6.a. pontja szerint, ha a fél a keresetében semmisségi okra hivatkozik, a bíróságnak elsőként azt kell vizsgálnia. A bíróság csak ennek eredménytelensége esetén térhet át a fél által felhozott megtámadási okok, vagy egyéb igények megalapozottságának vizsgálatára. Ebből következően a bíróság elsőként akkor is a semmisségi ok kapcsán köteles vizsgálni, ha a fél keresetében elsődlegesen megtámadási okot jelöl meg, és csak másodlagosan hivatkozik semmisségi okra. Erre figyelemmel helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor elsőként a szerződés színleltisége kapcsán folytatta le eljárását, míg a megtámadási okot csak ennek megalapozatlansága után tette vizsgálat tárgyává.

A Ptk. 207. § (6) bekezdése értelmében a színlelt szerződés semmis, ha pedig az más szerződést leplez, a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni. A bírói gyakorlat akkor tekinti a szerződést színleltnek és ezért semmisnek, ha valamennyi ügyletkötő félnek hiányzik az ügyletkötési akarata, vagy az a kinyilvánítottól eltérően egészben, vagy részben más szerződés megkötésére irányul (BH1998.292., BDT2008.1742., BDT2008.1857.). E tényt annak a félnek kell kétséget kizáróan bizonyítania, aki a szerződés semmisségére hivatkozik (BDT2007.1617).

A perbeli esetben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a közte, valamint az I. r. alperes között létrejött kölcsönszerződés tartalma nem valós, szándékuk nem irányult kölcsönügylet megkötésére, e bizonyítási kötelezettségének azonban a felperes nem tudott eleget tenni. Az I. r. alperes bizonyította a perben, hogy a kölcsön folyósításához megfelelő anyagi fedezettel rendelkezett: az elsőfokú iratok között elfekvő adásvételi szerződésből kitűnően az I. r. alperes a perbeli szerződés megkötését megelőzően értékesítette a tulajdonát képező ingatlant, annak eladási ára pedig lényegesen meghaladta a kölcsönszerződés szerint általa folyósított kölcsönösszeget, amelynek tényét a felperes ügyvezetője sem tette vitássá. Kétségtelen, hogy az I. r. alperes nem tudott pontos adatokat szolgáltatni arról, hogy mely időpontokban és milyen részletekben biztosította a kölcsönt a felperes részére, de ennek nincs jelentősége a szerződés színleltségének megítélése szempontjából, miután **(személy 2. neve)**, a felperes ügyvezetőjének tanúvallomásából kitűnően a szerződésben nem a valós dátumok kerültek rögzítésre, hanem saját előadása szerint is azokat a kft. könyvelési adataihoz igazították. Az I. r. alperesnek ténylegesen arról volt tudomása, hogy a gazdasági társaságnak pénzre van szüksége, információi ennek kapcsán elsősorban lányától, a felperesi ügyvezető akkori élettársától származtak, így életszerű, hogy lánya kérésére rendelkezésre bocsátotta a kért összeget. Ilyen körülmények között az sem volt elvárható az I. r.

alperestől, hogy pontosan felidézze a szerződéskötés körülményeit, annak előzményeit, és miután kétségtelenül rendelkezett a kölcsönügylet fedezetével, így annak sincs jelentősége, hogy a pénzt otthonában, bankban, vagy egyéb helyen (a fiánál) tárolta. Azt, hogy a kölcsönszerződés nem volt valós jogügylet, kizárólag **(személy 2. neve)** állította a tanúvallomásában, de ugyancsak ő nyilatkozott a perben akként, hogy a kft. könyvelése szerinti tagi kölcsönök nyújtásának időpontját kívánták a kölcsönszerződésben rögzített kölcsönadási időpontokkal összhangba hozni. Helytállóan hivatkoztak a III. és IV. r.

- 6 -

alperesek fellebbezési ellenkérelmükben arra, hogy **(személy 2. neve)** csupán állította, a peradatok azonban nem igazolták előadását a tekintetben, hogy a tagi kölcsönöket ő, illetve **(személy 1. neve)** biztosították a kft-nek. Azt, hogy erre anyagi fedezetük lett volna, nevezett tanú nem tudta bizonyítani. Ezzel szemben az a körülmény, hogy az I. r. alperes jelentős vagyonnal rendelkezett, azaz volt miből kölcsönt nyújtania, sokkal inkább alátámasztja, hogy a könyvelésben tagi kölcsönként megjelenített összegeket az I. r. alperes bocsátotta a kft. rendelkezésére, gyakorlatilag **(személy 2. neve)** „igényeinek”, illetve kérésének megfelelően. **(személy 2. neve)** azt állította a perben, hogy a kölcsönszerződés tartalmát maga határozta meg, ez pedig teljes mértékben összhangban van a fentebb részletezettekkel. Lényeges az is, **(személy 2. neve)** azt adta elő tanúvallomásában, hogy a kölcsönszerződés megkötésének célja az adófizetési kötelezettség alóli mentesülés, illetve az adóhatóság kijátszása volt, ami arra utal, hogy a felperesi ügyvezetőtől nem áll távol a hatóságok félrevezetésének szándéka. Erre figyelemmel **(személy 2. neve)** szavahihetősége a perben megkérdőjeleződött, az általa előadottak a szerződés színleltségének megállapítására nem alkalmasak. Mindezeket egybevetve helytállóan következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy a szerződés valós jogügylet, annak színleltségét a felperes nem bizonyította, ezért a szerződés semmisnek ez okból nem tekinthető.

Osztja az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját a szerződés Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerinti érvénytelenségének megítélése tekintetében is.

A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. tv. (Cstv.) 40. § (1) bekezdés a) pontja szerint a tudomásszerzéstől számított 90 napon, de legfeljebb a felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjától számított egy éves jogvesztő határidőn belül a hitelező - vagy az adós nevében a felszámoló - a bíróság előtt keresettel megtámadhatja az adósnak a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző öt éven belül és azt követően megkötött, az adós vagyonának csökkenését eredményező szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha az adós szándéka a hitelező, vagy a hitelezők kijátszására irányult, és a másik fél erről a szándékról tudott, vagy tudnia kellett.

Az idézett jogszabályi feltételek konjunktívak, azaz a szerződés ez okból való érvénytelensége megállapításához valamennyi kritérium együttes megvalósulása szükséges. Erre figyelemmel vizsgálni kellett egyfelől, hogy a perbeli kölcsönszerződés

sértette-e a hitelezők érdekeit, azok kijátszására irányult-e. E jogszabályi feltétel teljesüléséhez annak megállapítására lett volna szükség, hogy a felperes semmisségre alapított keresete megalapozott, nevezetesen, hogy a kölcsönszerződésben rögzített pénzösszeg átadására ténylegesen nem került sor. Ez a már kifejtettek szerint az elsőfokú eljárásban nem nyert bizonyítást, tehát kiindulópontnak az tekinthető, hogy a kölcsönösszeg átadása megtörtént, következésképpen a szerződés nem sértette a hitelezők érdekeit. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy e feltétel hiánya folytán a szerződés érvénytelenségének megállapítása nem lehetséges, mindemellett a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában részletezett további feltétel teljesülése sem állapítható meg, a kölcsönszerződés ugyanis nem eredményezte a kft. vagyonának csökkenését. Kétségtelen, hogy a garázsingatlanok az opciós jog gyakorlása folytán ténylegesen kikerültek a kft. vagyonából, ennek ellentételezéseként azonban a kölcsön összege a kft.

Pf.II.20.453/2013/4. szám

- 7 -

vagyonát gyarapította. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a kölcsön összege (4 700 000 Ft) meghaladta a garázsok forgalmi értékét, amit alátámaszt az a körülmény is, hogy utóbb a garázsok mindösszesen 3 000 000 Ft vételár ellenében kerültek értékesítésre, az I. r. alperes a különbözetként mutatkozó összeghez nem jutott hozzá, az ugyancsak a kft. vagyonába került, így a perbeli jogügylet nem hogy csökkentette, hanem inkább növelte a felperesi társaság vagyonát. Az, hogy a felperesi társaság ügyvezetője az I. r. alperestől átvett kölcsönösszegeket mire fordította, illetve hogy azzal el tud-e számolni, sem a kölcsönügylet, sem az ahhoz kapcsolódó vételi jog gyakorlása útján létrejött adásvétel érvényességét nem érinti. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra is, hogy a felperesi kft. felszámolására csak a perbeli kölcsönszerződés megkötését követő több, mint két év elteltével került sor, az ügyletkötés időpontjában a felperes e felszámolás közeli helyzete fel sem merült - arról az I. r. alperesnek sem volt tudomása - így a hitelezők kijátszásának megállapítása ez okból is kizárt.

A kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság a jogvita érdemét illetően a jogszabályi rendelkezésekkel összhangban álló döntést hozott, határozatát lényegében helyesen indokolta, ezért azt az ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a fenti indokolásbeli kiegészítéssel - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperesek ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költségeinek viselésére, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapította meg.

A perben feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a sikertelenül fellebbező felperes köteles viselni.

Szeged, 2013. október 24.

Dr. Szeghő Katalin sk. Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk. Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke előadó bíró táblabíró